

nesker, og at vi, og det er det, der vedrører debatten i dag, er berømt for, at vi producerer verdens rene og fineste fødevarer, og at København og andre byer har nogle gode restauranter, hvor man overalt kan spise på bedste måde. Faktisk tales der om, at der ikke findes bedre steder i verden, men når man kommer hjem, taler alle om det modsatte.

Derfor kan man blive meget forundret, når man hører debatten her. Jeg vil advare imod, at debatten føres på det plan; dér hører den ikke hjemme.

At fødevarekontrollen bør være centralt styret – for at komme tilbage til dagsordenen – og kun underlagt et politisk niveau, lyder rigtigt. Men oprettelsen af 10 faglige regionale centre i stedet for de nuværende 32, sætter jeg spørgsmålstegn ved. Jeg vil gerne spørge fødevarerministeren, om han ikke er bange for, at der bliver for langt for de centre ud til dem, man virkelig skal rådgive, for man skal jo ikke bare kontrollere, man skal også rådgive. Det kan være, at ministeren vil svare på det, men jeg kan se, at min lampe nu lyser.

Jeg skal jo lære noget her. Jeg kan godt fortsætte endnu, får jeg at vide af formanden. Tak for det.

Al detailhandel er på nuværende tidspunkt underkastet kontrol efter levnedsmiddelloven – nu blev jeg hylet lidt ud af det – og det er en kommunal opgave og et kommunalt ansvar. Jeg ved ikke rigtig, om man tænker på at ændre det. Jeg mener, det fortsat må være sådan, at kommunen har ansvaret for det, for den er tæt på forholdene og kender jo i mange tilfælde – ja, faktisk i de fleste tilfælde – virksomhederne eller restauranterne, for igen: Det skal ikke bare være kontrol, det skal være sådan, at der også er tale om rådgivning. Det kan være, jeg kan få et svar.

Som sagt: Hvis vi kan få lovforslaget ændret noget i den retning, jeg taler om her – og det er noget, forhandlingerne må vise – vil Fremskridtspartiet se positivt på det. Men som det foreligger her, vil vi nok være lidt skeptiske.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg så i en avis her til morgen et citat af Bismarck. Jeg tror, han var bolsjefabrikant, men han havde også noget forstand på det, vi laver herinde. Han sagde, at det at lave love er ligesom at lave pølser: man er bedst tjent med ikke at se processen. Det var da meget relevant lige nøjagtig i dag.

Bortset fra det er det grotesk, at vi i Danmark har så store problemer med madens kvalitet – specielt den kvalitet, som afhænger af opbevaring og tilberedning – her i vore dage, hvor vi har køl og frost, og jeg ved ikke hvad. Det kan selvfølgelig have noget at gøre med, at analysemetoderne er blevet bedre, men det kan også have noget med at gøre, at man har andre tilberedningsmetoder, og jeg vil tillade mig at sige lidt uartig, at jeg mener også, der er tale om en vis form for forbrugershysteri. Forbrugerstof er jo godt stof i medierne. Man kan få det indtryk, når man ser medierne, at vi har utrolig dårlige fødevarer i Danmark, men det er efter min overbevisning absolut ikke tilfældet.

Jeg er, som en tidligere ordfører også sagde, meget optaget af, at der bliver strammet yderligere op på tilsætningsstofferne. Det siger loven ikke ret meget om, for det er jo noget, der vedtages ved bemyndigelser og bekendtgørelser. Men jeg mener, at tilsætningsstoffer er et lige så stort problem som bakterier, så her vil jeg meget gerne have strammere regler.

Men efter det må jeg sige, at der er ingen undskyldning for, at vi i Danmark ikke har en indiskutabel topkvalitet i vore fødevarer. Selvfølgelig skal vi have det. Det er sløseri og spekulation, når man kan finde de kvaliteter i hakket kød, man finder rundt omkring i butikkerne. Det hører ingen steder hjemme.

Kontrollen skal være effektiv, og effektiviteten består først og fremmest i, at den skal være præventiv og ikke afslørende. Om det sker bedst gennem et statsligt system, kan jeg ikke sige, men det er klart, at det skal være et ensartet system, og det er nok muligt, at det er bedst at lave et statsligt system.

Jeg mener, at man i al lovgivning også skal tage regionale hensyn. Der foregår jo på alle leder og kanter i samfundet en effektivisering, en centralisering og på nogle områder en afbureaukratisering, som medfører, at man trækker arbejdspladser fra de ydre til de lidt mere centrale områder i landet. Det er også det, der vil ske, når man går ned fra at have 32 enheder til at have en halv snes enheder, og jeg vil godt være med til at se på, om det ikke kan lade sig gøre at bevare nogle arbejdspladser ude i det yderste led.

Det er lidt mærkværdigt, at man i vor tid, hvor man ved hjælp af edb og Internet og gode transportmuligheder kan udføre sit arbejde hvor som helst, skal »hvor som helst« altid være centralt. Det er mærkværdigvis aldrig